

Näyte 24b: Korpiselkä

K: No siehäi ennen jänöimečälki käit?

MV: Niin, alotinhan mie... jo pienenä brihaččusena, nenga, oisinko olluh aiguhisel mušikal n´ abah sai, ni jo siid rubei miulan himottamah riistua ambumah. Olihan se vel´ limies miulleni antanu erähie kerdoi pyssyn bualih ambuo, vain ei se kogo kylyn seinäh ugodi*nu, siiriči mäni. No erähänä kevät huondessa vel´ limies ol´ i lähtet jo aigasembah puuta kuatamah, arvelin, jotta nygöinni lähen jäniksih. Huuhta oli lähizellä, orashuuhta, lumi oli päl(ä)villesh da huondeksel nenga hangi ol´ i. Päivä jo ol´ i korgiel. Čuassun aigua en muista putilleh, vain hangi ol´ vielä kova, ei ollu sulanu. Dai mie otan_oruzan_naglas. Haulikkopyssy en us- tarrennuh ottua, kun sen tiezin, jotta se ylen äijälti röngähtää. Dai mie oruzan kera lähen. Muamo vie ei virkkannuh mitäi, eigä onnakkoi ellendätki, ku se pyöri siidä hommi*sa. Mie piäsin lähtemäh dai mänin huuhal, huuhallai da kačon, dai jänis siel meččärannas huuhtua pälves vain orasta syyvä grut´ tii. Dai mie mahaillesh hangel, siidä vedäyvyin lähemmäksi ja kačoin, nyt tagi miun pidää ambuo nečis. Matka ei ol´ ylen pitkä. Dai ambuo röngähytän. Jänöi ei ole ni tietä pannakseh, ei korvua kallannuh siid nähän, eikun vain syyvä grut´ tie ielleh. Mie arvelin, jotta pitättävä tag matka ol´ , pidää lähtie vähän lähemmäks männä.

Siidä könnistän puol´ välih matkan, arvelen, nygöi pidää ambuo, eihän se, pöllästyhän se, jos ylen lähil mänen. Da ammun toizen kerran račkuan. Jänis vähäzen korvie nostaldi da kaččoo, ei tässä suurta hätiä ole, dai painauduu uuestah syömäh, eikun vain syyvä grut´ tie. Miu*la jo mäni vähäzen hörö piäh, arvelin, tak neč´ ei ol´ oiva jänis, ku ei töllyö ambumal´ . Juohtuu mieleh jo Pessin livanan tarina, ku hiän sano, jotta ku toisin ajoin paha pyssyh rienautuu, ni se ei lähe muiten kun pidää kaglaristas lohkata čiru niidä, pistiä se pyssyn piippuh, ja sidä sen kerran ambua, ni kyllä paha irdavuu pyssys. Jo tabualen ristua kaglas, (ka) ota kaks tagapuoles, jo nyt konza lienet vissannuh sen iäreh, kun kylän brihačut irvisteldih ristan kandamisesta ja semmosesta. Noh... ei tästä midä abuu... Arvelin, jotta en mie vielä lähe tästä bankuoh, mie vie lähen lähemmäki, koittelen vielä ambuo kerran. Siidä ryömin n´ iin lähiselle, jotta jo jäniksen

silmis valgiet lujuset vilkkaa vai mie arvelen, jotta nyt jos ei töllyö, ni siin o(n) iče viččapöksy on, ei oo jänis. Dai mie ambua ropsuan, no jänis hyppäi kiirehel vie miuh päi pitän askelen dai tökähti seisomah kahel jallal. Siidä vain könöttää seizoo ku kando da korvie vilkuttaa, korvie vilkuttaa. Miula jo ei kuulu ni tukat piäzä nävy, kun varauttaa, eihän neče oiva jänis ole, kun tuas nyt ei töllönnyh ambuissa, ka... vai en vielä lähe juoksemah, vaikka varauttaa, ni kodih päin, kun rubei ylen äijä suututtamah, arvelin, jotta hyppiän netiät´ ja lyön pyssyl pahua, heittää tökötyksen. Da ku vain hyppiän pystyh, yritin n´elluta jänikseh päi, eihä se midä milmani vuota*nu(h), se pyörähti, lähti kygylyttämäh, kygylyttää aidarandah, pistäytää aijan ravosta, sinne meččäh kadoi. Mie korvajuurta kynnel otan, olin jo tolkun meččämies, kun neččis_en voinu jänöitä suaha, ka... No mänen sit kuite*ni kaččomah kohtua, mis jänis söi da kykytti, ni voi hosbodi, tiijättäkö, midä mie sit näjin... kaikki kolme ammutut bul´kat ol´i azetuttu hangel rivih, tagi siid oli viččapöksy kämmenen ker va*stas, ku jetinön bul´kka ei ollu´männy jänöih asti, kai ol´hörötötty hangel rivih da azetuttu viel suorah rivih. Mie lähen, tökin kiirehel kodih, mänen, vel´limies ol´jo tulluh mečäs, puuda kuatamas, hänelleh tsupetan sid azien nengai nenga... sattu miulan, jotta... läkkä vai kaččomah jälkilöi. No vel´limies ei vielä yritä lähtie, ei juks´nagraa virnottaa vain... Lähti kuite*ni, kun pyrritin usiembah kerdah. Mänemmä sinne... mie osutan hänelle, täs jänis söi, tähä hyppäi, tässä seisuo tökötti da netäs ollah nämä bul´kat, iče kačo. Vel´limies kykistyy, ottaa bul´kat kämmenel, nouzoo, miuh kaččoo virnottaa, nagraa. Virkkaa lopul, jotta ole veikkon´i, gor´a höbelö, nämähän ollah vain jäniksen papanat. Vai miu*lan siidä ol´i huigie, voi voi ii... (naurahdus).

Metatiedot:

Tekijä: Haastattelijana Matti Jeskanen, haastateltavana Mikael Vilokkinen

Omistaja: Kotimaisten kielten keskus (Kotus)

Käyttöehto: Muu käyttöehto: Äänitettä ei saa luovuttaa edelleen, muokata tai äänitteen sisältöä julkaista sitaattioikeutta laajemmassa määrin.

Äänitettä koskevat arkiston käyttö säännöt

https://www.kotus.fi/palvelut/arkistot/nauhoitearkiston_kayttosaannot_ja_aineiston_tilaaminen

Ladattavuus: Ei

Lähde: Suomen kielen nauhoitearkisto, 5129:1, Kotimaisten kielten keskus.